

Una pedra

A Maite Ferrandis i Antonio

Buchó

A les mans tinc una pedra. No és gran, ni bella, ni petita, ni irregular. És tan sols una pedra i en ella m'incloc- cap tot l'univers.

Amb ella aprenc a viure els meteors, el pas del temps. Per ella he descobert que no cal inquietar-se, com tampoc no res he d'esperar.

La pedra simplement és, desatén comentaris, murmuracions, encaixades de mans i també oblit.

Una pedra opaca o transparent, una pedra que concep l'humor del tot, amb la duresa justa, incapaç de qualsevol lloança o de fer emmalaltir algú. Una pedra simple, delicada, car en ella em reconec i m'accepte no dividit, no separat, no angoixat, més aviat complet.

La pedra, potser, riu i agraeix el silenci, la inconsciència en què existeix. Ser una pedra sola en un petit lloc i amb les paraules pentinar-te -lector- aquest amor secret que sent pel món.

